

Onze reis naar het verre Australië ligt nu al een goeie 3 weken achter ons. We hebben het ginds heel erg naar onze zin gehad.

Deze reis in enkele zinnen vervatten is eigenlijk onbegonnen werk, doch ik zal het er met een schuchtere poging toch maar even op wagen.

Na een (maar al te) lange vlucht met een tussenstop in Singapore van twee dagen waar we door Billy, Nore en Karin in de watjes gelegd werden, genoten we intens van een aantal daagjes 'dolce far niente' bij de familie van Krista in Melbourne. Vooral bekomen van onze jetlag en de banden na zovele jaren nog even aanhalen met oom, tante, neef, nicht, ... in het mooie, vrij groene en bijwijlen zelfs frisse Melbourne. Dit was de boodschap. Een bezoek aan de pinguïnkolonie van Phillip Island, aan de heuvellandschappen rond de 'Dandelong Hills', de wijnstreek langsheen de Yarra-rivier evenals aan downtown Melbourne kon natuurlijk op het appel niet ontbreken.

Eenmaal op krachten gekomen was het tijd om ons in gang te zetten voor het grote 'Australian Outback' avontuur. Eerst nog de wagen afhalen. Na wat heen-en weer getrek kregen we dan uiteindelijk toch de huurauto te pakken die we braafjes via internet besteld hadden en vertrokken we, gepakt en gezakt, richting 'Great Ocean Road'.

Van Geelong tot Warrnambool tref je een mooie, groene kustlijn aan begroeid met ontelbare bloemetjes, te vergelijken met de 'Chapman's Peak Drive' nabij Kaapstad in Zuid-Afrika. Op het zuidelijkste punt van die weg kom je langs het Ottway National Park, waar je nog een getemperd regenwoud kunt aanschouwen in al zijn pracht. Hier waan je je bijna in het Fjordland van Nieuw-Zeeland of zelfs nog in de dichte bossen van de Westkust van Canada rond Vancouver en de Clayquot Sound.

Weer wat verder kom je erachter dat je op één van de beste plaatsen in de wereld gekomen bent (Logan's beach) voor het bewonderen van de zuidkapers, de zeer zeldzaam geworden walvissen van het zuidelijk halfrond. Pech voor ons, deze walvissen bezoeken de stranden van de 'Southern Ocean' enkel in de Australische winter (Juli tot Oktober) en wij waren nu net daar in December. Nu ja, het was voor ons wel geen ontgoocheling omdat we dit reeds te weten gekomen waren bij het doornemen van onze reisgidsen voor ons vertrek.

Nog wat verder kom je langs het 'Coorong National Park', een smalle strook duinen van zo'n 200 km in lengte, aan beide zijden omgeven door water, alwaar je een ongelooflijke variëteit aan leven vindt. Vogels, zoogdieren, reptielen, ... het kan niet op. Het is ook hier dat we onze 'shingleback lizard' met zijn karakteristieke blauwe tong konden bewonderen.

Nog even doorrijden en 's avonds kwamen we toe in Adelaide alwaar we met een hele 'meute' Belgen - we waren uiteindelijk met z'n dertienen - voor een lekkere maaltijd op de pier van Glenelg hadden afgesproken. Dank aan Nathalie en Dirk voor de organisatie evenals aan alle andere aanwezigen (Frederik, Sandra, Pekke, Sophie, Bart, Régine, ...) voor de plezierige avond.

Het hoeft geen betoog dat het me die avond opviel hoe enthousiast sommige van de aanwezigen er over dachten (en ook al mee bezig waren) om hun verblijf 'down under' 'by all means' te verlengen.

De volgende ochtend - na een kort nachtje bij Clive en Peggy, twee vrienden van Bart en Régine - waren we alweer vroeg uit de veren om een wrakduik op een gezonken baggerboot (de South Australia) te maken enkele mijl buiten de kust van Adelaide. Rustig duikje met een aantal mooie vissen; je kan jezelf ergere manieren voorstellen om wakker te worden...

's Namiddags reden we alweer verder doorheen de lieflijke 'Clare Valley' een iets minder bekende wijnstreek dan de 'Barossa Valley', maar daarom nog niet minder mooi, tot we aan de voet van Mount Remarkable aangekomen, onze wagen (lees : ons mobiel huisje) parkeerden. Slaapplaats voor vanavond! Eerst nog een fikse wandeling tot (bijna) bovenop Mount Remarkable, maar we waren daar helaas net te laat voor vertrekken en dus keerden we terug enkele honderden meters voor het bereiken van de top. In het pikkedonker, lettend om vooral niet op de één of andere giftige slang waarvoor Australië berucht en beroemd is te stappen (taipans,

brown snakes, tiger snakes, death adders,...), kwamen we dan weer aan onze wagen aan. Onderweg enkele mooie papegaaien gezien en ook zo'n tiental (levende) kangoeroes.

De verhouding levende/dode kangoeroes die we gedurende onze hele reis te zien kregen, is (helaas) zo'n 1 op 10. Nog nooit zoveel lijkjes van dode dieren zien liggen langs de grote wegen. Het nachtelijk verkeer, hoe beperkt ook, zorgt voor een ware ravage op de Australische wegen. Neem daarbij dat de kangoeroe niet al te bijster intelligent is en vaak ook graag de warmte van de zon op de asfaltwegen 's nachts gaat opzoeken, ja, dan begrijp je wel dat de 'road trains' - zo'n + 50 m mastodonten van kamions met vaak twee, drie, zelfs vier aanhangwagens - zich al lang de moeite niet meer getroosten om deze vriendelijke diertjes te vermijden. Zo'n 'road train' is ook weinig kieskeurig en velt alles wat maar op zijn weg ligt : koeien, paarden, schapen, geiten, emoe's, kangoeroes,.... Eén goede raad voor de toekomstige Australiëtoerist : als je niet per sé 's nachts moet rijden, doe het dan niet. Je hebt gegarandeerd prijs. En een kangoeroe zorgt er wel voor dat niet alleen hijzelf maar ook de wagen naar de schroothoop kan. Misschien eens een voorstel indienen bij het Australische Parlement om het nachtelijk verkeer tot een minimum te herleiden en dit vooral in afgelegen gebieden. De fauna zou er goed bij varen!!!

Van Mount Remarkable ging het dan verder naar het Noorden, meer bepaald naar Coober Pedy. You love it or you hate it. Een surrealistisch, apocalyptisch mijnwerkersdorp, waar het in de zomer zelden minder dan 40 °C is en waar de inwoners dus besloten hebben om onder de grond te gaan leven. Zo'n 6 meter onder de grond is de temperatuur constant, zo'n zalige 23 °C en dit zowel 's zomers als 's winters. Coober Pedy is omgeven door duizenden hoopjes aarde van allerhande kleuren gaande van alle tinten van rood over geel tot wit en de mensen hopen er hun droom om opalen te vinden waar te maken. Zelden slagen ze hierin, maar dat doet de koorts alleen maar stijgen. Het is een melting pot van Italianen, Grieken, (ex-)Joegoslaven, Fransen, Engelsen, ... Niet voor niets is het ook de plaats waar ze 'Mad Max III' zijn komen opnemen.

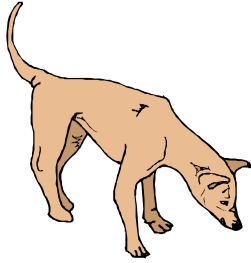
Wij kochten hier onze 'didgeridoo' (op aanraden van 'brother Bill' : meer keuze en minder duur dan in het Noorden) een muziekinstrument in de vorm van een uitgeholde tak, eigen aan de aboriginals, de oorspronkelijke bewoners van Australië.

Niet ver van Coober Pedy liggen de 'Breakaways', een geheel van felgekleurde rotsformaties die bij zonsondergang intens gaan beginnen gloeien en waar je je op de duur op de één of andere verlaten planeet waant.

Weer even de auto in om tegen 's avonds toe te komen aan één van de meest heilige plaatsen van de aboriginals, namelijk Uluru (ook Ayer's Rock genaamd) en Kata Tjuta (de Olga's). Onderweg hadden we nog wel even af te rekenen met een onvervalste zandstorm waarbij de aarde en de hemel volledig rood kleurden zodat het bijwijken moeilijk werd om nog het verschil te maken tussen hemel en aarde. Dit gaf aan Uluru - de grootste monoliet ter wereld - nog een dramatischere aanblik dan het reeds heeft. Inderdaad, Uluru is de grote, rode rots die iedereen wel ongeveer weet liggen in hartje Australië. Zo'n 550 m hoog en goed enkele kilometers lang en breed. Een stijle wandeling naar de top konden we niet nalaten te maken en inderdaad, het zicht van daarboven geeft je pas écht een indruk van de wijdsheid van de 'Australian Outback'. Weer eens één van mijn dromen die in vervulling ging.

De volgende dag stonden King's Canyon, met zijn 'Garden of Eden' (sprookjesachtige oase temidden van een stenen woestenberg) en zijn 'cycade palmbomen' evenals 'Devil's Marbles' op het programma. Devil's marbles is een plaats waar grote bolvormige rotsen, ettelijke tientallen meters hoog, her en der verspreid liggen en precies doen denken aan reuzenknikkers.

Onderweg kwamen we ook geregeld wilde dromedarissen tegen. In de loop van de 18-19 e

eeuw, bij de komst van de eerste blanken (meestal gevangenen (slaven) die uit Engeland afkomstig waren), reisden ook de 'nuttige' dieren mee, zoals paarden, schapen, geiten, koeien, honden, katten, konijnen, waterbuffels,... evenals het voor het toch wel uitgesproken droge hart van Australië, de dromedaris. Ondertussen, zo'n 300 jaar later, stelt zich een nieuw probleem. Al deze beestjes werden ooit wel eens losgelaten of kozen bij de eerste gelegenheid het hazepad en genoten nadien zo intens van hun vrijheid dat ze letterlijk kweekten zoals konijnen....

Ze vormen ondertussen een bedreiging voor de lokale planten en dieren en men laat niet na om ze (massaal) te 'eliminieren'.

Na de zowat 3000 km afgelegd te hebben die Adelaide scheiden van Darwin, gingen we even een kijkje nemen in het Kakadu National Park. Dit park, werelderfgoed van de Unesco zowel op vlak van natuur als op vlak van cultuur, is ècht een unicum. Het gebied omvat de vlakte van de 'South Alligator River' (oops, er zijn hier geen alligators maar alleen krokodillen) enerzijds, welke tijdens het moessonseizoen onderloopt, en het hogergelegen Arnhemland Plateau anderzijds. Het is een ècht reptiel- en vogelparadijs. Je komt er zoals reeds gezegd de (kleine) zoetwater krokodil (freshie) als de grote en gevaarlijke zoutwater krokodil (saltie) tegen. Ook varanen van meer dan 2 m (de perenties en de goannas) evenals de zeldzame Oenpelli python (kan tot zo'n 7 à 8 m lang worden) worden er aangetroffen en de 'frilled neck lizard' is best ook een leuke verschijning. Opgejaagd opent ie zijn bek en zodoende spant ie een huidflap op die rond zijn hals als een soort kraag rechtop komt te zitten. Wanneer ook dit de indringer niet deert, verlaat hij het strijdperk op een drafje, z'n ziel uit z'n lijf lopend en dit op zijn twee achterpoten. Een circusclown doet het hem niet na. De vogels zijn ook hier massaal aanwezig en je kan dan ook best eens een boottochtje (de yellow waters cruise) ondernemen op de 'South Alligator River' om ze van dichterbij gade te slaan. Om er maar enkele te noemen : de jabiru of zwartekooievaar, de brolga (een sierlijke kraanvogel), de Australische pelikaan, de jacana (klein steltloperje dat het met zijn grote tenen leuk vindt om op leliebladen te stappen), de frogmouth (een kruising tussen een papegaai en een uil), de aalscholver en de slangehalsvogel, de witbuikzeearend,.... Kortom een must voor ornithologen.

Mocht je wat minder natuur- en eerder cultuurminnend zijn, dan zijn er nog steeds de talrijke rotstekeningen van de aboriginals, sommigen ettelijke duizenden jaren oud. De bekendste tekeningen zijn op Nourlangie Rock evenals in Ubirr te bewonderen. Nourlangie Rock was voor ons ook de enige plaats waar we in zijn natuurlijke omgeving de dingo of wilde hond gezien hebben. Dingo's zijn relatief kleine hondjes die al ettelijke duizenden jaren geleden naar Australië zijn overgekomen en die er sindsdien deel uitmaken van de traditionele fauna. Ze zijn helaas minder geliefd bij schapenhoeders (waar zijn we dit probleem ook al weer tegengekomen) en dat is dan ook de reden dat ze samen met vossen en katten massaal vergiftigd worden. Als je er trouwens een kaart van Australië goed op nahoudt, zul je zien dat er een hek (dingo fence) loopt van het uiterste westen van 'South Australia' via 'the Northern Territory' tot en met centraal 'Queensland'. Inderdaad, de bedoeling is de dingo's ten zuiden van het hekken tegen te houden om zodoende de schapen te beschermen. Ten noorden van dit hek zijn er dan weer geen schapen meer, alleen runderen, en die kijken dan weer niet op van een dingo.

Mocht je honger voor al dit moois nog niet gestild zijn, dan rest je nog in een Cessna te stappen en je te laten meevoeren naar de breuklijn van het Arnhemland plateau alwaar je een bijzonder mooi zicht krijgt op de 'Twin Falls' en de 'Jim Jim Falls'. Maar vergeet niet dat tijdens de 'build-up', de voorloper van het moessonseizoen, wanneer gigantische cumulonimbussen zich boven het noordelijk deel van Australië

ontwikkelen, er miljoenen muggen 's nachts en miljarden vliegen

overdag zullen voor zorgen dat je het in Kakadu meestal na twee dagen voor bekeken houdt. Vergeet dus vooral uw 'pottteken met DEET' niet evenmin als uw muskietennet.

En dan nog een korte rit van Kakadu naar Darwin, ons meest noordelijke punt, om met Bart, Sophie en Liesbeth wat bij te praten rond een gezellige en lekkere maaltijd - met natuurlijk een goed Australisch wijntje.

De dag erop zitten we alweer in de wagen richting Zuidwest. Een stop in het 'Territory Wildlife Park' om nog even van dichtbij reptielen, vogels, zoogdieren,... van het noordelijk deel van Australië van dichtbij te aanschouwen en verder gaan we voor de overige 4000 km te verslinden die ons nog van Perth scheidden. Via Gregory National Park en Keep River National Park begeven we ons richting 'Western Australia'. Deze streek wordt gekenmerkt door redelijk wat aboriginal dorpjes, grote 'cattle stations' en daar waar de natuur niet verstoord werd, mooie eucalyptus-en baobab-landschappen temidden van duizenden termietenheuvels. Dit is ook de streek van tal van zeldzame papegaai- en vinkachtigen, een streling voor het oog.

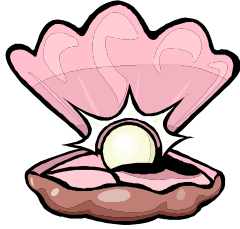
Aan de grens gekomen met 'Western Australia' moeten we ervoor zorgen dat we al ons fruit en onze groenten hebben opgegeten. Men heeft daar immers schrik dat bepaalde regio's zouden worden gecontamineerd met fruitvliegjes, schimmels of andere lastposten. Dus, nog rap elk 5 appels opgegeten, en zodoende probleemloos de 'grens' over. Zo'n controle hadden we ook al eens meegemaakt in Botswana, alwaar ze een eveneens een heilige schrik hebben voor contaminatie van het vee met het mond-en klauwzeervirus. Toen hebben we ons niet met appels maar wel met kaas moeten volproppen.

Er moet ook wel gezegd worden dat die 'West-Australiërs' een nogal aparte koers varen ten opzichte van de rest van Australië. Als je de grens oversteekt tussen de 'Northern Territories' en 'West-Australia' moet je de klok anderhalf uur terugdraaien. Zodoende bekom je zoiets als een zon die om 4 u 's ochtends opstaat en weer rond 5.30 u 's avonds ondergaat. Misschien laat dit de mensen beter toe om met de extreme hitte, op sommige plaatsen 50 °C in de schaduw, om te gaan, maar ons leek dit alleszins allerminst praktisch.

Een eindje voorbij Kunnunara kom je aan de grootste (openlucht) diamantmijn ter wereld en niet ver hiervandaan heb je het Bungle Bungle massief. Het beste kan je ook weer hier beroep doen op de moderne middelen om dit massief in al zijn pracht en praal te aanschouwen en dan best vanuit een helikopter. Het is trouwens zeer moeilijk om er met de Jeep te geraken en het park sluit zijn deuren tijdens de 'wet season' van Januari tot April, dus voor ons was de keuze niet moeilijk te maken. De Bungle Bungles zijn ook weer een 'fantasie van de natuur', een geheel van zandsteenformaties bestaande uit duizenden rood-wit gestreepte bergjes die de toeschouwer ook weer hier het gevoel geeft dat hij naar iets irreëls zit te staren. Kon ik hier maar mijn parapente bovenhalen...

Na de helikoptervlucht begaven we ons zonder te treuzelen opnieuw op pad om ervoor te zorgen dat we 'Fitzroy Crossing' voor het toeslaan van de echte moesson achter ons konden laten. Sommige wegen komen hier bijwijken zo'n 4 m onder water te staan en dan kan je het wel vergeten om nog vooruit te geraken. Wij waren gelukkig nog net op tijd.

We stopten met plezier in Broome, de eerste halte aan de Indische Oceaan. Broome is een gezellig stadje, vrij goed gerenoveerd in een neo-koloniale stijl, en bekend omwille van zijn prachtige parels. De parelweek is al meer dan een eeuw één van de voornaamste bronnen van inkomsten van de streek en het is niet zonder enige nostalgie dat ik hier meer te weten kwam over het leven van de helmduikers die op pareljacht gingen. Het museum aan de parelduikers gewijd, alwaar je ook nog de twee laatste 'luggers' (parelduikscheperen) kan bewonderen evenals een tiental duikhelmen en andere duikattributen, mag je zeker niet missen. Het draagt dan ook de zeer toepasselijke slogan : 'the sea, the men, the legend'. De kennis over decompressieziekte was in het begin van de 20 ste eeuw nog maar zeer gering,

getuige de vooral Japanse duikers die aan deze toen nog mysterieuze ziekte overleden. Voor het jaar 1914 alleen waren dit er in Broome 30. Een bezoek aan het Japanse kerkhof in Broome is dan ook een moment van bezinning voor elke duiker, net zoals een klimmer die in het Andes gebergte de Aconcagua wilt beklimmen even tot bezinning komt in de 'Cementerio de los Andinistas'.

Na Broome was het gedaan met westwaarts rijden. Vanaf nu ging het onherroepelijk zuidwaarts tot Perth. We kruisten opnieuw de steenbokskeerkring, ditmaal van Noord naar zuid, en geraakten even na valavond, na twee 'Western Grey Kangaroos' die nadrukkelijk hun voorrang van rechts namen op het nippertje te hebben ontweken, in Port Hedland. Dit stadje, onder het stof verscholen, is er vooral gekomen omwille van de naburige gigantische ijzerertsvoorraden. Treinen van soms meer dan 300 wagons en 6 lokomotieven (totale lengte van meer dan 3 km) brengen het goedje naar de haven van Port Hedland alwaar het verscheept wordt in gigantische schepen naar de havens van Japan, de VS en Europa. De zoutontginning viert er ook hoogtij doch, wij konden het toch niet nalaten om dit stadje vrij snel te ontvluchten.

Onze warmste dag, de airco was nochtans goed aan het blazen, was er één van 50 °C in de schaduw. Wanneer we uitstapten hadden we de indruk in een real-life sauna te vertoeven. Plezant voor eventjes, maar zoals ze zeggen, ge moet er ook niet te lang mee rammelen. Nu ja, je kan er toch niets aan veranderen... en dus kwam het ons goed uit dat we net aan het Ningaloo Reef (het grootste rif aan de Australische westkust) aangekomen waren. De dag erop maakten we twee aangename duikjes op de Muiron Islands, zo'n twee uurtjes varen vanuit Exmouth. Zonder blikken of blozen durf ik echter toch wel te stellen dat mijn duiken op het Great Barrier Reef in 1992 en deze in Adelaide en op Ningaloo Reef tijdens deze reis zelden deze van de Rode Zee overtroffen. We mogen dus, al bij al, nog niet ècht klagen, in ons Belgenlandje. Ik vergeet er echter bijna bij te vertellen dat je natuurlijk wel in Exmouth de walvishaai kan gadeslaan, natuurlijk ook weer hier in het goede seizoen, zijnde van April tot Juni. Ook dit wisten we vooraleer we eraartoe gingen, gelukkig maar....

Iets zuidelijker dan Exmouth heb je Coral Bay en deze plaats staat bekend voor zijn vele manta's die er samenkomen in de paartijd, zijnde de periode rond het jaareinde. De stranden begroeten ook 's nachts de komst van honderden schildpadden die van Oktober tot Maart hun eitjes in het zand komen leggen. Wij maakten kennis met een groene schildpad.

Nog zuidelijker, je spreekt dan gemakkelijk van 600 à 800 km, heb je 'Shark Bay'. Dit natuurpark heeft niet voor niets deze naam gekregen en wel omdat één van de efficiëntste, maar tevens ook zeldzaam wordende zeerovers, de tijgerhaai, er voorkomt. We hadden het geluk om vanop een uitzichtpunt bij valavond zo'n haai te zien. Ook een gitaarrog en een schildpad passeerden de revue. Ietsje verderop heb je het alombekende 'Monkey Mia', een plaatsje waar al jaar en dag een groep dolfijnen de stranden aandoet om even te komen kijken hoe de toeristen er die dag weer uitzien. Ze zijn wel degelijk wild, maar weten dat ze met rust gelaten worden en komen tot minder dan één meter van je af. Ook hier kan je best een rondvaart maken op een reuzecatamaran om de dugongs (de lokale zeekoe) gade te slaan. Deze rustige, schuchtere graseters vinden hier de algen die ze best lusten en zodoende kan je hier, tijdens de bloei van deze grassen, tot 10.000 van deze zeekoeien tegenkomen (Augustus), wat 10 % van de wereldpopulatie uitmaakt. Hun grootste vijand is, je kan het al raden, de tijgerhaai. Beiden leven in evenwicht met elkaar, enkel de mens kan dit evenwicht in gevaar brengen.

Na Monkey Mia werden we nog getrakteerd op een boete, jawel, een boete. Twee jonge 'constables', die het allicht uit pure verveling op de toeristen gemunt hadden, controleerden de snelheid op een 150 km

lange, rechte baan, zonder ook maar één huis, één inwoner, één enkel

gevaar.... Met een snelheid van 122 km/u, alwaar de gangbare maximale snelheid 110 km/u is, wisten ze ons te klissen. Weet echter, voor zij die ooit eens graag naar ginds zouden afreizen, dat ze daar de geneugten van de 'speedguns' blijken ontdekt te hebben. Ze flitsen dus wel degelijk van (ver) voren, iets waar we (gelukkig) in België nog niet mee geconfronteerd worden. Of, heeft het misschien iets met attitude te maken, waarschijnlijk wel.... Nu ja, na 10.000 km mochten we ons gelukkig prijzen dat dit onze eerste snelheidsovertreding was.

Zo'n 600 km ten Noorden van Perth kom je nog de mooie 'Murchison River Gorge' tegen. Een mooie plaats om een wandeling te maken temidden van de black boys en de banksias (typische planten van West-Australië). Hier was het ook dat we uiteindelijk, na weken van spuurwerk en zo'n 10.800 km te hebben afgelegd, de 'thorny devil' voor het eerst (en ook het laatst) zagen. Deze kleine hagedis was zowat een obsessie geworden. Ik wou hem zien, maar had gehoopt hem reeds in de omgeving van Uluru te zien. Het mocht niet zijn, maar door me nauwgezet bij de 'locals' te informeren en elke gelegenheid te grabbel te nemen, zagen we hem de laatste dag dat het ook nog maar enigszins gekund had (omdat we zijn biotoop verlieten). Hij zat gewoon... op de weg. Deze hagedis is bedekt met stekels (zo scherp en zo groot als deze van een braamstruik) en doet tijdens het stappen zo wat aan een kameleon denken. Hij voedt zich uitsluitend met kleine, zwarte miertjes. Alweer al ons materiaal bovenhalen voor een zoveelste foto- en diasessie met onze nieuwe vondst als hoofdpersonage.

Nog even een bezoekje gebracht aan de 'pinnacles', prachtige, ruwe, gele zandsteenformaties die temidden van een okergele zandwoestenijs de bezoekers telkens weer verrassen (een beetje Stonehenge, maar dan met zandsteen). Een dramatisch lichtspel op een donkere achtergrond gaf ons ook weer hier het gelukzalig gevoel van weer eens een bevoorrechte getuige te mogen zijn bij al dit moois.

Pas nu, na een tocht van 11.000 km, beginnen we stilletjesaan te geloven dat onze wilde plannen om zomaar eventjes Australië te doorkruisen van Oost naar West en twee maal van Zuid naar Noord, werkelijkheid zou worden. Het was dus toch niet te hoog gegrepen. Onze wagen heeft het er, zelfs in de meest extreme hitte, voortreffelijk van afgebracht (slechts één lekke band). En ook wij zijn blij heelhuids in Perth toe te komen temeer daar we Wim, Greet, Viktor en Risson ook nog een bezoekje zouden brengen. We nemen hier wat meer tijd om Perth, als gezellige aan de Swan river gelegen stad, te bezoeken (inclusief het échter dan écht Belgian Beer Café). We nemen de boot naar 'Rottnest Island' om er wat te gaan fietsen van baai tot baai en er de quokka's (kleine kangoeroetjes) wat water te drinken te geven. Het is immers al enige tijd uiterst droog in grote delen van Australië en de dieren lijden er onder. De bosbranden zullen jullie beslist niet vreemd in de oren klinken. Bij het heen- en terugvaren passeren we de 'Abraham Lincoln', het grootste Amerikaanse vliegdekschip, dat in de baai van Fremantle voor anker ligt. Zeker met de dreiging van een nakende oorlog in Irak gaf dit ons een vreemd gevoel. Wij, in pure vakantiestemming, ontzettend blij met al wat we gezien hebben, en zij, de Amerikanen, in de hoogste staat van paraatheid, klaar om naar de golf te vertrekken.

Zoals steeds komt er aan alle mooie dingen een einde, en de volgende dag lieten we onze wagen, na 11.650 km van bewezen diensten, achter op de luchthaven van Perth.

Nog een tussenstop van twee dagen in Singapore bij Koen en Katrien en hun drie kindjes Eline, Anouk en Pieter alwaar we, weer eens, als prinses werden ontvangen. We kregen er direct ook nog een portie cultuur bij geserveerd tijdens ons bezoek aan 'Chinatown'. De chinese gemeenschap was er druk in de weer met de voorbereidingen te treffen voor het nakende chinese nieuwjaar (gedaan met het jaar van het paard en lang leve het jaar van de geit). Bovendien hadden we ook nog het geluk dat de Indische gemeenschap het 'Taipusam feest' vierde. Een voor ons nogal luguber feest waar (vooral) mannen zichzelf 'versieren' met tal van haken en spiezen die ze door huid, wang, tong,... steken en er bovendien ook nog een metalen constructie (khavadi) bovenop hun hoofd aan toevoegen. Ik hoop dat alle deelnemers aan dit feest goed ingeënt zijn tegen hepatitis en andere virale (en minder virale) ziekten....

Na een goeie maand reizen, zijn we weer thuisbeland en langzaam komen al die mooie momenten, die toen als een trein aan ons zijn voorbijgegaan, terug naar boven. We genieten intens na van de zeldzame ogenblikken die we alweer mochten beleven en wanneer ik me wat mistroostig voel, dan blijft er me nog te proberen de geluiden van de 'Outback' uit mijn didgeridoo tevoorschijn te toveren.

Alain.

AUSTRALIA

